

ливаци да си преминават подирните дине съсъ свобода и покой. Това като мислѣлъ подпушвалъ си нергелето и не снемвалъ око отъ бойтъ. Бойтъ са продължавалъ съ голѣма горещина почти до голѣма пладня и отъ тогази бикътъ наченалъ вече да отпадва отъ сили и да познава слабостъ си отъ ушите и носѣтъ му рухнала черна кръвъ плешките и вратѣтъ му са покрила съ тежки рани отъ силните ударе на голевите рога и потърсилъ вече време за бѣгъ; но и то сега било за него мжчно защото билъ спитенъ и отъ двата бивола, единътъ са биялъ съ него, а другитъ стража държалъ; но както съ едно най последно искусство, сварилъ да избегне отъ рогата на голя, но на каде! сичките тамъ поля му станали тѣсни, не къмъ гора, не къмъ долъ пропускъ ималъ: голю се подире му, а кжсю отъ стрѣна на спреваръ отъ дирѣж му обѣда отъ предѣж му смъртъ, реве горкитъ за помощ отъ нийде му тя не иде. Бейтъ гледа отъ високитъ чардакъ, придворните са накачили по зидовите и гледатъ отъ далечъ, никой не смѣй на помощ да му иде. Въ това време Етаръ билъ предошелъ голѣмъ на равно билъ съсъ брѣжищата, фучалъ и калкоилъ като пжжалъ. Бикътъ оперилъ око въ него да търси спасение, и като са приближилъ, хвърлилъ са въ мжтните тамъ вълни, но и биволите следъ него плувнали. Сичките селене отъ геранъ излезли на брегѣтъ да гледатъ това чудно и дивно скотско мщеніе. Бикътъ мрежи по сърдитите запѣвѣжни вълни, крои на самъ на татѣкъ спасителенъ търси край; но горкитъ нийде не намѣрна—вкрѣвничените гонци се следъ него стрѣляно го гонятъ: голю подиря му, а кжсю отъ стрѣна на спреваръ пламенно му търсятъ мѣсто де да го спитѣтъ и да го довършатъ. Бикътъ доднирилъ въ глѣбините речни, макаръ въ бездната да си намери скривалище, но и голю следъ него, и по дѣното го погналъ, излѣзалъ надъ воджта, а кжсю на среща му, искочилъ на отсрещнитъ брѣгъ, но каде! вредомъ му станало тѣсно нийде за него вече отърваніе не скриваніе има. Хвърлилъ са пакъ обратно въ шумливовълнуемата мжтница, миналъ повторно на деснитъ брѣгъ и вече потърсилъ спасение въ чефликѣтъ. Тогази бейтъ извикалъ на слугте си да му отворѣтъ да влезе, но плавателите следъ него гонци, стрелили са да влѣзатъ и въ чефликѣтъ, свършено да го добиятъ и сичките тамъ придворни излѣзли на среща имъ, кой съ дърво кой съ ножъ, едвамъ на сила могли да ги повърнатъ. Бикътъ, като туку влѣзалъ въ дворѣтъ, отишелъ на гноището, тржшналъ са и издъхналъ. Завъчасъ слугите донесли на бейтъ, че бикътъ умрѣлъ, а бейтъ казалъ: и да не умрѣше азъ самъ щѣхъ да го заколя, защото: секий въ дворѣтъ ми, който иска да са покаже юнакъ, яко да са държи да не би го нѣкой надвилъ, а щомъ са надвие отъ нѣкого, въ борба, или въ бой, да са маха вече отъ дворѣтъ ми, азъ обичамъ юнаците, но такива, които са както този биволъ и дружни, както другарѣтъ му. Сидеръ, като видѣлъ, че